

Parlem del bombardeig

Aquell va ser el primer dia que anava sola a l'escola. La meua cosina Maria no es trobava bé. Caminant carrer de Corró avall, entre la biblioteca Tarafa i la Plaça Sant Francesc, s'ensorrà una casa, no vaig pensar mai que allò fos una bomba, perquè jo no n'havia sentit mai cap.

Hi havia tanta pols que no podia caminar, em vaig asseure a la vorera. De cop, una dona m'agafa del braç molt fort i m'entra dins d'una botiga.

El diu que emportarà a casa, però abans passarem pels "col·legis nous" a recollir els seus fills.

Davant de l'escola al bell mig de la vorera, un home tot ensangonat amb els braços enlaire repetia a crits "criminals" "criminals". La dona que em va recollir era la Maria de Can "Bellet" i ella em va dir que l'home era un mestre.

El meu pare estava treballant a la vinya, a Belulla. En veure els avions, va baixar camps a través cap a l'escola. No ens vàrem trobar. Algú li digué que la filla era viva i va decidir quedar-se a ajudar les víctimes.

Carregava persones a un camió, ell sempre va remarcar la paraula "carregar". De cop, va sentir una veu que diu:

Guaita Joan que m'han fet li va ensenyar el braç sense ma. Va ajudar-la a pujar al camió que recollia els ferits.

Era la Pilar, una amiga de la família. Pocs dies després vàren saber que havia mort.. Al meu pare l'hi va saber greu de no haver-la acompanyat.

Després de l'atac, la família vàrem anar a viure a la vinya, varen construir una barraca amb planxes de llauna sota d'una gran figuera. Hi vivíem els avis, les cosines i jo. Els pares es tornaven. De nit ens miràvem els reflectors antiaeris que ens il·luminaven tot el camp, crec que estaven instal·lats a Montjuïc.

A la vinya hi vàrem passar tot l'estiu, quan vingué fred altra vegada al carrer de Corró. Aquí vaig caure malalta, de "tifus." D'aquesta malaltia, aleshores es moria molta gent, vaig estar enllitada molt de temps, al llevarme no s'havia caminat. i un barber m'afeità el cap igual que la barba d'un home.

Aquí va ser quan em va entrar el pànic a la sirena. Quan sonava la meua mare s'estirava al meu costat posant un matalàs damunt nostre.

El meu pare era de la lleva del 37, ja estaven cridats per incorporar-se a files. Al rebedor hi havia tots els atuellts que s'havia d'emportar manta, roba, plat d'alumini, però la motxilla l'utilitzava la mare. Recordo que aquells últims dies no ens moviem del refugi.

En una d'aquestes corregudes al refugi. Quan sonava la sirena, tots volíem passar primer, una senyora grant va caure, era la iaia de l'Agnès de cala cotillaire, entre tots la varem matar no en aquell moment, però sí a causa de les contussions rebudes.

Recordo l'entrada dels nacionals. Estàvem dins del refugi quan algú cridà que sortísim. "TODOS FUERA". Allò sí que se'm va gravar per a tota la vida.

Tres metralladotes muntades davant la boca del refugi per on sortíem nosaltres. Recordo haver sentit "són italians". Tothom se'n va anar cap a casa sense dir ni piu.

La mama amb la motxilla a l'esquena. sempre carregada amb tot el menjar que teníem. Aquell dia hi portava cigrons cuits i conill.

LOLA
Abril del 2000

Això no hauria de passar mai més. Tothom ho diu però sembla que els governs no ho senten. Aquests dies m'he posat molt nerviosa només tinc a la ment les persones d'aquells països que fa molts anys que ho pateixen.